

daném proti zákazu vydanému nižší stolicí bylo vázáno na onu lhůtu v tom smyslu, že by zákaz pozbýval účinnosti, kdyby opravný prostředek nebyl do tří měsíců vyřízen.

Řídě se těmito dvěma hledisky ze znění a zjevné tendence nařízení vyvozenými usuzoval nss o daném případě takto:

Zsp svým výměrem zákaz ve smyslu čl. 6 přímo nevyslovila, nýbrž toliko odepřela předložiti ohlášení výroby a prodeje farmaceutických výrobků, jak jí bylo podáno, ministerstvu, shledavši v ohlášení jakousi závadu. St-l odčiniv tuto závadu předložil vrácenou ohlášku zsp znovu podáním, jež označeno jest jako odvolání. Zsp toto »odvolání« předložila žal. úřadu, který podle obsahu nař. rozhodnutí všeobecný prodej přípravku »Peristol« povolil, ostatních ohlášených výrobků nepovolil, omezil se tedy na věcné přezkoumání ohlášky cním »odvoláním« modifikované s hlediska zdravotně policejního, nezabýváje se nikterak formálními námitkami, jež st-l uváděl proti postupu zsp. Za tohoto stavu věci sluší podle názoru nss pohlížeti na naříkané rozhodnutí nikoliv jako na rozhodnutí o opravném prostředku, podaném proti zákazu výroby a prodeje, nýbrž jako na vyřízení ohlášky výroby a prodeje v rámci řízení upraveného v odst. 2 a násl. čl. 6 ve znění nařízení z r. 1901.

V důsledku toho měl by však zákaz některých z ohlášených výrobků oporu v ustanovení cit. nařízení jen, kdyby byl st-le došel v tříměsíční lhůtě tam stanovené, za jejíž počátek by v daném případě mohl býti uznán nejpozději den, kdy opravená ohláška byla dodána zsp (13. duben 1920); poněvadž nař. rozhodnutí bylo dodáno stěžovateli po uplynutí této lhůty (počátkem roku 1921), odporuje zákaz v něm vyslovený cit. nařízení a musilo proto nař. rozhodnutí, pokud je bráno v odpor, býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

K vývodům odvodního spisu podaného žal. úřadem jest podotknouti, že nss shledav, že nař. výnos lze pojímati jedině jako vyřízení ohlášky podané po rozumu čl. 6, odst. 2 nař. ze 16. dubna 1901 č. 40 ř. z., neměl podnětu, aby se zabýval v tomto případě otázkou, zdali a za jakých předpokladů by byly zdravotní úřady oprávněny výrobu a všeobecný prodej farmaceutických výrobků ať výslovně, ať mlčky již připuštěných zakázati později.

Č. 1166.

Zabírání budov: Aby vyhověl předpisu § 2 zák. z 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n., musí úřad již v nálezu zabíracím příkázati potřebné konkrétní místnosti náhradní.

(Nález ze dne 13. února 1922 č. 1010.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 349, 413 a j.

Věc: Max. B. v N. proti vládnímu referátu pro veřejné práce při ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran zabránění budovy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Když majitel domu Alexandr B. a uživatel místností Max. B. v N. souhlasili, aby první a druhé patro domu č. p. — v N. bylo přenecháno družstvu invalidních stolařů v N., zabral županský úřad v N. výměrem z — podle zákona ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. i přízemek budovy té pro veřejné účely, totiž pro umístění uvedeného družstva, a nařídil, že až do opatření přiměřených náhradních místností je družstvo povinno, trpěti kancelář uživatele na dosavadním místě.

Odvolání st-le bylo vládním referátem pro veřejné práce při ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska usnesením z — zamítnuto, protože st-l nepotřebuje zabraných místností k provozování hospodářské činnosti a tudíž mohou býti dle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. pro veřejné účely zabráný, zejména když zabráním bude mnoha rodinám invalidů a válečných poškozců pomůženo. Zároveň prohlásil žal. úřad, že v náhradu toho budou st-li županským úřadem přiděleny místnosti jiné.

O stížnosti — — uvážil nss toto:

Zábor vyslovený županským úřadem podle zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. nebyl ještě pravoplatný v době, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 12. srpna 1921 č. 304 sb. z. a n. Podle § 13 t. z. dlužno zabrání budov a místností, pokud o nich nebylo ještě s konečnou platností rozhodnuto, posuzovati podle tohoto nového zákona.

Zákon ten stanoví v § 2, odst. 1, že uživatelé zabraných budov neb místností, je-li jejich umístění v zabraných budovách neb místnostech a zároveň uspokojení účelu, pro něž se zabírá, i při nejehospodárnějším jich využití nemožné, mohou žádati, aby jim byly přiděleny náhradní místnosti, kteréž by vyhověly účelům, jež v nich byly sledovány, pokud možno v dřívějším rozsahu.

Zákon předpisuje pak v § 3, odst. 6, že zabírací nález musí obsahovati mimo jiné opatření o ubytování dosavadních uživatelů neb o náhradních místnostech pro účel, jenž byl v zabraném předmětě sledován (č. 4), a případný výrok, že straně přísluší pouze peněžitá náhrada podle § 2, odst. 4 cit. z. (č. 5).

Byl-li žal. úřad povinen, posuzovati sporný případ podle ustanovení nového zákona, nevyhověl kogentnímu předpisu zákona tím, že zamítaje odvolání nař. rozhodnutím vyslovil, že uživateli zabraných místností budou dodatečně v náhradu zabraných místností županským úřadem přiděleny místnosti jiné.

Prostý odkaz, že budou straně po vydání zabíracího nálezu příště opatřeny náhradní místnosti, nestačí, naopak úřad musí ještě před vydáním svého výroku za součinnosti stran zjistiti náhradní místnosti a musí již ve svém nálezu straně přikázati konkrétní místnosti, odpovídající předpisu § 2 cit. z.

Okolnost, že po vydání naříkaného rozhodnutí byly st-li v náhradu za zabrané skladištní místnosti přikázány nějaké místnosti, o kterých st-l nad to tvrdí, že mu naprosto nestačí k uložení zboží, jest bez významu, neboť nss zkoumá zákonitost naříkaného rozhodnutí, jak bylo vydáno.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.